

“คุณผู้หญิงจะบินไปจัดการคนเดียวได้หรือคะ”

“ได้หรือไม่ได้ก็ต้องไป เพราะที่บริษัทกำลังติดพันอยู่กับโปรเจกต์ใหญ่ ยุ่งมากเลย จะทิ้งไปทั้งสองคนไม่ได้ คุณแก้วต้องอยู่ มีเรื่องต้องตัดสินใจด่วนอยู่ตลอดเวลา ส่วนเรื่องที่บ้านก็เห็นจะต้องทิ้งไว้ให้โรยละนะ เรื่องเตรียมที่เตรียมทาง แล้วก็คนเลี้ยงเด็กไว้ให้ด้วย เตรียมไว้สำหรับเด็กทั้งสองคนเลย จะได้ไม่วุ่นวายทีหลัง แต่เห็นเขาแจ้งมาว่าคนน้องยังไม่แน่ใจว่าจะรอดไหม ตอนนั้นต้องเลี้ยงไว้ในตู้กระจก เพราะตอนคลอดแม่เขาอ่อนแรงเต็มที่แล้ว ต้องใช้เครื่องช่วยดูออกมา พอคลอดเสร็จ แม่เขาก็สิ้นใจ” คนเล่าเสียงเศร้า

“โธ!... หุนหิว ขอให้รอดมาเถอะนะคะ จะได้เป็นเพื่อนกันสองคน ไหนๆ ก็ไม่มีคุณพ่อคุณแม่แล้ว” คุณรีนิจิตอิงออร์ไดยินแม่โรยบุญ แม่บ้านคูใจพูดแล้วต้องสะอื้นออกมาอีก

“ตากราตรก็ไม่น่าเลย... น่าจะคิดถึงลูกมั่ง”

“คงจะเสียใจมากนะคะ ถ้าตำรวจไม่ขับรถไล่รถงไม่คว่ำ”

“อย่าไปโทษตำรวจเขาเลย ที่เมืองนอกเขาไม่ยอมให้คนเมาขับรถหรอกโรย ตากราตรก็รู้อยู่แล้ว แต่คงจะเสียใจมากนั่นแหละ คุณนี่เขารักกันมาก”

“เฮ้อ! เขาว่าชีวิตมันไม่แน่นอน วันนี่พรุ่งนี้จะตายก็ไม่รู้ได้ ถึงต้องหมั่น

ทำบุญทำทานเอาไว้มาก ๆ” แม่บ้านปลงเสียงเศร้า

“นั่นสินะ ฉันยังจำเสียงของภราดรกับแพตตี้ได้ว่าเขาเห่อจะมีลูกแฝดกัน แเค่ไหน แย่งกันเล่าตอนที่โทร.มาบอก สนุกสนานกันใหญ่ ช่วยกันเตรียมข้าวเตรียมของสำหรับลูกแฝด” เล่าแล้วต้องหยุดถอนหายใจ

“โบราณเขาถึงถือโง่คะ ไม่ให้เตรียมอะไร ๆ ไว้ก่อน” แม่โรยบุญยังคงเชื่อแบบโบราณ

“แห่ม! แต่มีตั้งสองคน ไม่เตรียมไว้ก่อนก็ไม่ได้หรอกโรย แล้วแพตตี้เขาเป็นอเมริกัน เรื่องพวกนี้เขาไม่ถือ”

“ว่าแต่คุณผู้หญิงจะรับหลานกลับมาเองเลยหรือคะ ไปจัดการจะยุ่งยากยังไงก็ไม่ว่า” แม่โรยบุญเป็นห่วงที่ผู้เป็นนายจะต้องไปจัดการเรื่องต่างๆ คนเดียวในต่างแดน ถึงแม้ว่าคุณรื่นจิตอิงอรจะเป็นนักธุรกิจคล่องแคล่ว เดินทางไปติดต่อบุคลากรที่ต่างประเทศเป็นประจำ หากการไปครั้งนี้ไม่เหมือนกัน เพราะนอกจากจะต้องไปจัดการเรื่องศพของน้องชายและน้องสะใภ้แล้ว ยังต้องจัดการรับหลานแฝดสองคนที่เพิ่งจะคลอดกลับมาเมืองไทยด้วย

“ก็คงต้องจ้างพยาบาลทางโน้นให้อุ้มเด็กกลับมาพร้อม ๆ กับฉันนั่นแหละ เรื่องสิทธิ์การคุ้มครองเด็กคงไม่ยุ่งยาก เพราะฉันเป็นญาติสนิทที่สุดของเด็กสองคนนี้อยู่แล้ว ทางแพตตี้ก็ไม่มีใคร เขาเป็นเด็กกำพร้า เฮ้อ!...กลับมาถึงนี่ก็ยังไม่รู้จะเอาอย่างไรกันเลย ตอนแรกเห็นจะต้องทิ้งภาระเรื่องหลานให้โรยก่อนนะ เพราะฉันเองก็อย่างที่บอกนั่นแหละ งานมันรัดตัวเหลือเกิน โรยต้องการอะไรก็บอกแล้วกัน คิดเสียว่าทำบุญกับเด็กนะโรยนะ ส่วนเรื่องบ้านช่องที่โรยต้องดูแลนั้น ไว้ฉันค่อยจัดการโอนไปให้คนอื่น โรยแค่คอยเป็นหูเป็นตาเท่านั้นก็พอ”

“ได้ค่ะ เรื่องมาถึงทางเมืองไทยแล้วไม่ต้องห่วง โรยช่วยได้เต็มที่ เป็นห่วงแต่ที่จะไปทางโน้นคนเดียวนะสิคะ” หญิงแม่บ้านยังคงมีสีหน้าหนักใจอยู่

เด็กคนงานวัยรุ่นนำโทรศัพท์ที่ไร้สายมาคุกเข่าส่งให้ผู้เป็นนาย

“จากคุณผู้ชายค่ะ”

คุณรื่นจิตอิงอรรับเครื่องมาพูดกับอีกฝ่ายอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะกดโทรศัพท์ที่ปิดเอื้อมไปวางเครื่องไว้ที่โต๊ะข้างหน้าพลาถอนใจใหญ่ แต่แม่โรยบุญหน้าตาดีขึ้น

เพราะเดารายละเอียดข้อความที่ได้ยินจากฝ่ายเดียวได้

“คุณผู้ชายจะไปด้วยหรือคะ” คุณรีนิจิตต้องออร์พักหน้ารับ ถอนใจใหญ่อีกที แต่อีกฝ่ายสังเกตได้ว่าถึงแม้ผู้เป็นนายจะหนักใจจากแวตาคู่จะผ่อนคลายลง

“ใช่! บอกว่าจัดการมอบหมายงานทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาไม่ยอมให้ฉัน อยู่คนเดียวตอนไปจัดการเรื่องศพเค้าสองคน”

“นั่นสิคะ โรยก็ไม่สบายใจเลย ถึงคุณผู้หญิงจะเก่งยังไง แต่เรื่องแบบนี้ไป อยู่คนเดียวต่างบ้านต่างเมืองมันหดหู่ จะร้องไห้ก็ไม่รู้จะร้องกับใคร คุณผู้ชายนะ จริงๆ แล้วทั้งห่วงทั้งรักคุณผู้หญิงจะตายไป แต่เป็นคนไม่ค่อยแสดง”

“นี่ฉันยังไม่เป็นเวลาพูดรายละเอียดกับคุณแก้วเขาเลยนะ เรื่องจะเอาหลาน มาเลี้ยงที่เดียวตั้งสองคน ไม่รู้เขาจะว้ายังไง”

“จะว้ายังไงคะ คุณผู้หญิงเป็นป้าแท้ๆ แล้วคุณผู้หญิงก็ไม่มีลูก เอามาเลี้ยง เป็นลูกก็ไม่น่าเกลียด หลานในไส้เอง ที่คุณผู้ชายไปมีลูกกับแม่เลขาฯ นั้น ไม่เห็น คุณผู้หญิงว่าอะไร จะหาเมียที่ไหนอย่างนี้” พุดพลางค้อนควักเจ็บร้อนแทนผู้ เป็นนาย

“ถึงยังไงก็ต้องเกรงใจเขา ต้องบอกกล่าวเสียหน่อย ไม่ใช่ทำตามสบาย เพราะบ้านนี่ก็เป็นบ้านของคุณผู้ชายเหมือนกัน”

“คุณผู้หญิงน่ารักอย่างนี้เอง คุณผู้ชายถึงกลับบ้านทุกวัน ถึงจะมีลูกกับ บ้านโน้น ได้ยินเจ้าขวัญมันเก็บมาเล่าให้พวกข้างล่างฟังว่าคุณละอองดาวเขาบน เรื่องคุณผู้ชายไม่ยอมค้ำกับลูกเลย” แม่โรยบุญเล่าเรื่องที่ได้ยินมา เพราะนายขวัญ คนขับรถของคุณแก้วเข้าออกนอกในได้ทั้งสองบ้าน

“ความจริงฉันก็เห็นใจทางโน้นเขาอะ คุณผู้ชายเขาอยากมีลูกมาก พอมี แล้วก็น่าจะมีเวลาให้ลูกบ้าง ฉันเองไม่เคยไปห้ามปรามเขา”

“แหม...อยากเป็นเมียหน่อยเขาก็ต้องทนหน่อยสิคะ จะป่นอะไรนักหนา อยู่ๆ ก็มากินมานอนสบายๆ ไม่ได้มาช่วยหาเงินงๆ เหมือนคุณผู้หญิงนี่ จะหา เมียหลวงที่ไหนเหมือนอย่างคุณผู้หญิง เห็นเจ้าขวัญมันมานินทาว่าคุณผู้ชายก็ เปื่อ” แม่โรยบุญเล่า คนเป็นเมียหลวงพักหน้ารับเฉยๆ ไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะรู้เรื่อง ของสามี คิดห่วงแต่หลานกำพร้าสองคน

“เป็นไงบ้างโรย ยายแพงยังตัวรุ่มๆหรือเปล่า” เสียงคุณเร็นจิตอิงอรถามเข้ามา ก่อนที่จะโผล่เข้ามาในห้อง

“ไม่แล้วค่ะ พอให้ยาทานตัวก็เย็นเป็นปกติแล้ว” แม่โรยบุญตอบ ในมืออุ้มหนูน้อยวัยหกเดือนหน้าตาน่ารักน่าชัง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มแวววับรับกับผมสีเดียวกัน สะท้อนแสงสีทองอ่อนๆขอตเป็นก้อนๆเต็มศีรษะ ผิวละเอียดราวกับเนื้อแพรมสีชมพูไปทั้งตัว แก้มแดงเต่ง ปากแดงแจ๋ห้อยย้อยน้ำลายเยิ้มขณะทำเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากเมื่อเห็นผู้เป็นป้า คุณเร็นจิตอิงอรยิ้มให้หลาน ยื่นมือทั้งสองเข้าไปหา

“มาหาป้า...ลูก” หนูน้อยยิ้มร่าเริงเข้าไปหา สาวใหญ่ในชุดสูททำงานกางแขนออกรับหลานไปกอดเอาไว้ หนูน้อยซุกหน้ากับอกของผู้เป็นป้าด้วยความรู้สึกที่เชื่อมั่นในความปลอดภัยอบอุ่นแห่งสายเลือด ถึงแม้ว่าตามปกติคุณเร็นจิตอิงอรจะไม่ค่อยมีเวลาให้มากนัก เนื่องจากภาระที่รัดตัว

“คุณแพงจะติดคุณผู้หญิงมากกว่าคุณเพื่อนนะค่ะ”

ผู้พี่ยิ้ม กอดร่างเล็กๆของหลานสาวเอาไว้แนบอก ก่อนจะเบนตัวออกมองดวงหน้าน้อยๆนั้น

“คงเป็นเพราะซีโรคนะสิเลยซี้้อันด้วย ดูลิ ตายังปรอยๆอยู่เลย พาไปหาหมอสสมานดีกว่า นี่ฉันทรีป्लीกตัวจากงานมานะเนี่ย แต่กว่าคลินิกจะเปิดก็ตั้งหกโมงเย็น แล้วยังอยู่ใกล้ๆนี่เอง ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้”

“ไปหาหมอก็คดีเหมือนกันค่ะ อย่าไว้ใจเลย ถ้าเป็นคุณเพื่อนก็ไม่น่าห่วง เพราะรายไหนดังแรง นี่หลับปุ๋ยไปแล้ว คินนี่คงนอนผวาทั้งคืน วันนี้มีเพื่อนเล่นมาก เจ้าขวัญมันพาลูกชายคุณผู้ชายมาที่นั่นค่ะ เห็นว่าเพิ่งเริ่มไปโรงเรียนอนุบาลรับจากโรงเรียนแล้วแวะมาเอาของให้คุณผู้ชาย เด็กเลยดีตรถมไปด้วย หน้าตาน่ารักดีนะค่ะ รูปหล่อเซียว คุณผู้หญิงเคยเห็นไหม”

ผู้เป็นนายพยักหน้ารับ “คุณผู้ชายเขาพาไปให้ดูที่บริษัท เหมือนแม่เขา” เล่าด้วยเสียงธรรมดา

“แต่ตาคนเหมือนคุณผู้ชาย ท่าทางจะฉลาด” แม่โรยบุญวิจารณ์ คุณเร็นจิตอิงอรพยักหน้ารับอีก

“ตาลองมาเล่นกับน้องแล้วชอบไหม” งามแม่บ้านด้วยความสนใจ

“สนุกกันใหญ่ค่ะ ชอบแท้ๆคุณเพื่อน เพราะรายนี้ถ้าถูกใจละก็เต็มที คุณหนูแกเลยชอบแท้ๆ คุณเพื่อนร้องกรี๊ดๆ ลั่น คลานไล่ตามตบตบๆ งามทำท่าว่ายโย่งหยกจะยื่น คงอยากจจะวิ่งตามให้ทันใจ คุณแพ่งได้แต่หัวเราะเอิ๊กอ้ากมองตามเขา แต่เกาะโรยแน่น ไม่กล้าคลานตามไป” พี่เลี้ยงเล่าด้วยเสียงเอ็นดู

“ดีแล้วที่มาเล่นด้วยกัน ฝากโรยช่วยเป็นหูเป็นตาให้อีกคนแล้วกันนะ คุณแก้วเขาออกปากอยู่ว่าอยากให้ตาลองมีเวลามาอยู่ที่นี้บ่อยๆ ฉันเองก็ไม่ค่อยมีเวลา”

“คงอยากให้มาสนิทสนมกับคุณผู้หญิงมังคะ ว่าแต่ชื่ออะไรคะ ได้ยินเจ้าขวัญมันเรียกเหมือนกัน ฟังแปลกๆ ลอง...ลอง...”

“กันลอง ฉันเป็นคนตัวเอง คุณแก้วเขาขอร้อง ก็ใช้ชื่อพ่อชื่อแม่มารวมกัน พ่อชื่อแก้ว แม่ชื่อละอองดาว มีความหมายว่าเลิศ” คุณรินจิตต้องอรรถิบาย

“แปลกดีนะคะ ว่าแต่ว่าแม่สองสาวของเราละคะ คุณผู้หญิงตั้งชื่อหรือยัง” คุณรินจิตต้องอรรถิบายหน้ารับ

“ว่าจะให้ชื่อว่าเพื่อนอากาศกับแพ่งอารมณ์ โรยว่าดีไหม”

“ฟังแปลกๆ เหมือนกันนะคะ”

“ฉันว่าเก๋ดีนะ ไม่เหมือนใคร จำได้ง่าย มีความหมายด้วย ถึงจะยาวไปนิด แต่ก็ไม่ยาวเกินไปแบบชื่อฉัน น่ารักากกว่าจะเรียกจบ”

“ชื่อคุณผู้หญิงถึงยาวก็เรียกง่ายค่ะ สมัยนี้โรยเห็นคนชื่อกันประหลาดๆ หรือไม่ก็เรียกยากๆ เขียนยากๆ ไม่เคยจำได้สักที ว่าแต่ชื่อคุณหนูแปลว่าอะไรกันคะ” แม่โรยบุญถามเพราะความรู้น้อย

“อากาศหมายถึงความสว่าง รัตมี หรือแสงอะไรพวกนี้ เพื่อนอากาศก็พอแปลได้ว่ามีความเป็นเพื่อนที่อบอุ่นอะไรทำนองนั้น ส่วนอารมณ์ก็เครื่องประดับ แพ่ง-อารมณ์ก็หมายความว่าเครื่องประดับสูงค่า นอกจากความหมายดีแล้ว ยังรักษาชื่อที่พ่อเขาตั้งไว้ให้ตั้งแต่ตอนรู้ว่าท้องลูกแฝดผู้หญิงด้วย เพื่อน แพ่ง แล้วก็ยังมีอักษรชื่อพ่อชื่อแม่รวมกัน ภราดรกับแพตตี้ จะได้เป็นสิริมงคลกับเด็ก”

“เพื่อน...แพ่ง โรยกลัวจะเป็นลางทำให้ได้แฟนคนเดียวกันนะลึคะ” พี่เลี้ยง

ชมวดคิ้วไม่เห็นด้วย

“ประสาธไปได้!”

“หวังว่าคงไม่มีใครซื้อพระลอกแล้วกัน”

“ก็มีพระกันลองนี่ไง ดีเหมือนกันนี่ มาเล่นกับน้อง จะได้มีเพื่อนเล่น”
คุณรินจิตติงอรพูดถึงลูกชายของสามีด้วยเสียงเวทนาตามจิตใจที่คิดแต่สิ่งดีงาม
แม่โรยบุญรอดไม่ได้ที่จะหาวิธีเตือนให้เธอระวังตัวบ้าง

“ไม่ทราบทางคุณแม่เขาจะว่ายังไงลึคะ”

“ทำไมล่ะ ฉันน่าจะเป็นคนว่ายังไงไม่ใช่หรือ”

“เห็นเขาบอกว่ายายคุณละอองดาวแกฝันหวานเอาไว้ว่า ลูกชายแกจะได้เป็น
ทายาทคนเดียว แต่พอคุณผู้หญิงเอาหลานมาเลี้ยงอีกตั้งสองคน ฝันแกเลยขม
นะลึคะ แกอาจจะไม่ชอบคุณเพื่อนคุณแพงก็ได้”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกับ ถ้าคุณผู้ชายเขาไม่ไปมีลูกที่ไหนอีก สมบัติของเข
ก็ต้องยกให้ลูกเขานะลึ ไม่เห็นจะต้องกลายเป็นฝันขม” ตอบเสียงปกติ ลูกน้อง
ชมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ

“อ้าว...แล้วสมบัติที่คุณผู้ชายมี คุณผู้ชายหาคนเดียวที่ไหนล่ะคะ ช่วยกัน
หามากับคุณผู้หญิงด้วยนี่นา จะมาเอาไปหมดได้ไง” ถามอย่างรู้ต้นลึกหนาบาง
ภายในครอบครัวนี้ดี แม่โรยบุญเคยเป็นเพื่อนเล่นกับคุณรินจิตติงอรและภราดร
เพราะอยู่บ้านใกล้กัน ครอบครัวที่ยากจนของเธอเข้าบ้านเล็กๆ จากครอบครัว
คุณรินจิตติงอรที่เป็นเจ้าของที่ดินแถบนั้นเกือบทั้งหมด ทั้งยังมีธุรกิจด้านก่อสร้าง
มาแต่เดิม ปลูกบ้านไว้ให้เช่าอยู่หลายหลังในบริเวณนั้น จนกระทั่งต่างคนต่างเติบโต
ไปตามทางของตัวเอง ทั้งคุณรินจิตติงอรและภราดรถูกส่งไปเรียนที่อื่น ส่วนโรยบุญ
แต่งงานไปกับคนฐานะใกล้เคียงกัน แต่อยู่กันไม่กี่ปีสามีได้รับอุบัติเหตุเสียชีวิต
ทั้งที่ยังไม่มีลูกด้วยกัน เมื่อพ่อแม่ตายจากไปเหลือตัวคนเดียว โรยบุญจึงหาเลี้ยง
ตัวเองด้วยการไปขอทำงานให้กับครอบครัวของคุณรินจิตติงอร

ต่อมาธุรกิจขาดทุนมากและไม่มีใครช่วยบริหารจนใกล้จะไปไม่รอด คุณ
รินจิตติงอรจึงกลับมาเมืองไทย แต่งานกับคุณแก้วคู่รักที่กลับมาจากนอกด้วยกัน
ช่วยกันฟื้นฟูกิจการของครอบครัวขึ้นใหม่และรักษาทรัพย์สมบัติที่ดินไว้ได้ ช่วย

ให้พนักงานเก่าๆ มุ่งงานทำต่อไป รวมทั้งโรยบุญด้วย จนกระทั่งกิจการบริษัทกลับมามั่นคง ทั้งยังขยายกิจการกว้างขวางกว่าเดิมมากมายด้วยความสามารถของสองสามีภรรยาช่วยกัน แม่โรยบุญกลายเป็นคุณแม่บ้านของบ้านใหญ่โตหรูหราของสองสามีภรรยาคนนี้ ได้รับความนับหน้าถือตาจากบรรดาผู้คนที่อยู่รอบๆ ลงมาจากเจ้าของบ้าน

“ตามกฎหมายแล้ว สมบัติที่หามาด้วยกันหลังแต่งงานจะแบ่งกันคนละครึ่ง ถ้าหย่ากัน หรือถ้าตายจากกันก็แบ่งครึ่งหนึ่งเหมือนกัน ส่วนครึ่งของฝ่ายที่ตาย ถ้าทำพินัยกรรมเอาไว้ก็ว่ากันไปตามพินัยกรรม แต่ถ้าไม่ได้ทำพินัยกรรม ทายาทโดยธรรมก็แบ่งเท่าๆ กันตามกฎหมาย” คุณเรีนจิตต้องอรเล่าให้คนสนิทฟัง

“ลูกเธอคะที่เป็นทายาทโดยธรรม” แม่โรยบุญถามด้วยความสนใจ เจ้าหน้าที่พยักหน้ารับ

“ใช่ ลูก...ไม่ว่าจะเป็นลูกนอกสมรสหรือในสมรส แล้วก็เมียที่ถือทะเบียนสมรสอยู่ก็เป็นทายาทโดยธรรม ได้รับส่วนหนึ่งเท่าๆ กับทายาทที่เป็นลูกเหมือนกัน”

“โอ๊ย...โรยฟังแล้วงง ขอโทษนะคะ ไม่ได้แข่งนะคะ เอาเป็นว่าถ้าคุณผู้ชายเธอเป็นอะไรไปแล้วยังไงคะ คุณผู้หญิงก็ได้ส่วนหนึ่ง คุณลองก็ได้ส่วนหนึ่งหรือคะ”

“สมมติว่าถ้าแบ่งสมบัติที่ฉันมีกับคุณแก้วเป็นส่วน ถ้าเขาเป็นอะไรไป ฉันก็ได้ส่วนของฉันมาสองส่วนก่อน ส่วนที่เหลือถ้าคุณแก้วไม่ได้ทำพินัยกรรมยกให้ใครโดยเฉพาะ ฉันกับตากันลองก็แบ่งเท่าๆ กัน แต่ถ้าเขามีลูกที่อื่นอีกก็ต้องแบ่งส่วนนี้ออกเท่าๆ กันอีก แล้วแต่ว่าจะมีคนมีสิทธิ์มาแบ่งกี่คน”

“แล้วคุณละองดาวล่ะคะ”

“เขาไม่ได้เป็นเมียที่ถูกต้องตามกฎหมาย จะมีสิทธิ์มาแบ่งอะไรละ”

“จ้ะน้อย่างเรื่องนี้ก็หมายความว่า คุณผู้หญิงได้ทั้งหมดสามส่วน คุณลองได้ส่วนหนึ่ง” แม่โรยบุญพยายามสรุปเรื่องให้ตัวเองเข้าใจง่ายขึ้น ผู้เป็นนายพยักหน้ารับ

“จะพูดง่าย ๆ อย่างนั้นก็ได้”

“ตาย! ยายคุณละองดาวแก้วยังงี้ แกคงเต็นนะคะ” เสียงคุณแม่บ้านออกแววสะใจ

“ไม่แน่ คุณแก้วเขาอาจจะทำพินัยกรรมยกส่วนของเขาทั้งหมดให้ลูกเขาก็ได้ หรือจะยกให้คุณละอองดาวมันก็เรื่องของเขา” มีแว่น้อยใจอยู่ในกระแสเสียง แม้จะพยายามซ่อนเร้นความรู้สึก แม่โรยบุญมองหน้าเจ้านายด้วยความเข้าใจ

“แต่ส่วนของฉันนะ ถ้าฉันเป็นอะไรไป ฉันทำพินัยกรรมยกให้หลานสองคนนี่แล้ว โรยรู้ไว้ด้วยแล้วกัน” ประโยคท้ายเธอเน้นเสียงบอกให้คนสนิทรับรู้

“แล้วไม่ต้องแบ่งส่วนให้คุณผู้ชายหรือคะ ถ้าคุณผู้หญิงเป็นอะไรไปก่อน” โรยบุญยังกังวล

“เอ...โรยนี่ ก็บอกแล้วว่า ถ้าทำพินัยกรรมเอาไว้ ส่วนของฉันก็เป็นเรื่องของฉัน ว่าต้องการอย่างไร นอกจากถ้าไม่ทำถึงจะแบ่งกันตามกฎหมาย ฉันถึงบอกให้โรยช่วยรับรู้ด้วยไงว่า ส่วนของฉันนั้น ฉันทำพินัยกรรมยกให้เด็กสองคนนี่แบ่งเท่าๆกัน คุณผู้ชายเขามีของเขาเหลือเฟือแล้ว ฉันจะต้องไปห่วงเขาทำไม” คุณเร่จริตออรอธียาอีกที แม่โรยบุญนั่งอ้าปากรับฟัง พยายามเรียบเรียงเรื่องให้เข้าใจตามประสาทคนที่ไม่ได้ร่ำเรียนมากนัก

“คะ...คะ...ที่นี้เข้าใจแล้ว แหม...ดีใจจริงๆเลย” พราวภักด้วยความยินดี อีกฝ่ายอมยิ้มพลงส่ายหน้าไปมา

“อ้อ...ฉันว่าจะเตือน เตียวลิม มัวแต่พูดเรื่องอื่น เวลาให้ยาเด็กๆ โรยเป็นคนให้กินเองนะ อย่าไว้ใจให้เด็กพวกนั้นเป็นคนให้ เมื่อวานนี้ฉันโทรมาพอดี แม่ต๋อยเขามารับสาย ฉันถามถึงหลาน เขาบอกว่ากำลังป้อนยาแก้ออยู่ เพิ่งป้อนไปคนหนึ่ง พอตีวงมารีบโทรศัพท์ก่อน พอถามว่า แล้วจำได้ไหมว่าให้คนไหนแล้ว แม่ทูนหัวบอกว่า นั่นนะสิ ตอนนี้ไม่รู้แล้วว่าให้คนไหนกินไปแล้ว เพราะกำลังเล่นกันง่วนอยู่คนเดียว เปลี่ยนที่กินไปมา ฉันฟังแล้วตกใจ เลยบอกว่า งั้นไม่ต้องให้แล้วนะ ให้น้อยไปดีกว่ามากไป ฉันลगेกลัวจริงๆโรย เตียวคนหนึ่งกินสองหน อีกคนไม่ได้กิน”

“นั่นสิคะ โรยก็ต้องระวังมาก เตียวนี้คุณแพ่งซัดตัวโตขึ้นพอๆกันแล้ว แต่ก่อนยังเล็กกว่ากันเห็นได้ชัด ยิ่งโตยิ่งเหมือนกันเสียด้วย”

“ทำไงดี เอาอะไรแต้มไว้คนหนึ่งดีไหม จะได้ว่าว่าคนไหนเป็นคนไหน”

“ที่หลังคุณแพ่งมีปานสีแดงเล็กๆอยู่ ยิ่งโตยิ่งเห็นชัดขึ้นทุกวัน เวลาไม่ใส่

เลื้อ รอยคอยสังเกตที่ปานนี้ได้”

“ฉันว่าเอาหมึกแต้มไว้ที่มือคนหนึ่งแล้วกัน จะได้ดูง่าย ๆ แล้วเวลาเลือก เลื้อผ้า โทนที่มีสีแดงเป็นหลักให้ขายเพื่อนใส่ ถ้าเป็นโทนเย็น คือพวกที่มีสีน้ำเงิน ปน ให้เป็นของยายแพง”

“เป็นไงคะ โทนอนโทนเย็น รอยไม่ค่อยรู้เรื่อง”

“อ้าว...โทนร้อนก็พวกที่มีสีแดงปน อย่างสีชมพู สีส้ม อะไรวุพวกนี้ สีโทนเย็นก็มีสีน้ำเงิน สีฟ้า สีเขียว อะไรวุพวกนี้” เจ้านายอธิบาย

“อ้อ...ค่ะๆ เข้าใจแล้วค่ะ”

“เอาละ เข้าใจแล้วก็เอายายแพงไปแต่งตัว เตรียมไปหาหมอได้แล้ว”

๒

“คุณหนูจะติดรถไปบ้านคุณป้าไหมครับ หรือจะลงบ้านก่อน ผมจะเอาของไปให้คุณป้า” คนขับรถถามเด็กชายผิวขาว คิ้วตก ตาดำ ฉายแววฉลาดหลักแหลมที่เพิ่งรับมาจากโรงเรียนอนุบาล

“ไป...ไป...ลองจะไปหาเพื่อนกะแพง” เด็กชายตอบรวดเร็วด้วยความดีใจ

“ตอนนี้เดินได้แล้วนะครับ แต่คุณแพงยังเดินไม่ค่อยแข็งแรง ชักแล้ว คุณเพื่อนกล้าหน่อย วิ่งปรือแล้ว เขี้ยวทั้งคู่เลย” นายขวัญเกล้าให้เจ้านายตัวน้อยฟังด้วยน้ำเสียงเอ็นดูผู้ที่พูดถึง

“แล้วพูดได้เยอะไหม” หนูน้อยถามด้วยความสนใจ

“ได้แต่เรียกชื่อคนโน้นคนนี้ ไม่รู้จำคุณหนูได้หรือเปล่า เพราะโรงเรียนหยุดเทอมใหญ่ คุณลองตามคุณแม่กลับไปเมืองเหนือเสียตั้งนาน”

“ได้ซี! เพื่อนกะแพงยกคงจะตาย” หนูน้อยคุย

“แล้วคุณลองล่ะครับ รักคนไหน”

“ลองยกจอกคนเคย” ยกนิ้วสองนิ้วขึ้นประกอบคำพูด

“ฮั่นแน่! คุณลองจะเป็นพระลอลละสิ”

“พระลอลเป็นกายอ๊ะ” เด็กชายถามด้วยความสงสัย คิ้วขมวดมุ่น

“พระลอลเป็นพระเอก มีพระเพื่อนกับพระแพงเป็นแฟนทั้งสองคนเลย

ดีไหมครับ”

“ดี ลองจะเป็นพะลอง จะได้มีพะเพื่อนกะพะแพง...น้องคนเอยน้อ”

“คงต้องเป็นพระลอง เพราะชื่อลอง คล้ายๆพระลองเหมือนกัน”

“เป็นพะลองแล้วมีพะเพื่อนกะพะแพงน้องคนได้ป่าว”

“ได้สิครับ”

“งั้นลองเป็นพะลองก็ได้”

“ครับๆ นั้นแน่ นางเอกสองคนเล่นกันอยู่ที่ระเบียงพอดีเลยครับ” คนรถบอกเมื่อขับรถเข้าไปในบริเวณคฤหาสน์หลังใหญ่ เด็กชายตัวน้อยเปิดประตูวิ่งขึ้นบันไดหินอ่อนไปที่ระเบียงหน้าบ้านทันทีที่รถหยุด

เด็กหญิงสองคนทั้งหน้าตาบุคลิกก็ราวกับคนเดียวกันแต่ต่างตัวเหมือนกันแต่สีต่างกัน คนหนึ่งใสสีชมพูอ่อน อีกคนใสสีเขียวตองอ่อน ผมหยิกหย่องผูกไว้เป็นจุกทรงน้ำพุอยู่กลางศีรษะ ตัวขาววบ หน้าตาเอาเรื่อง กำลังครึ่งวิ่งครึ่งขมตัวเล่นกัน พลงงชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ ปากกัดจุกขวดนมห้อยต้องแต่งอยู่มีพี่เลี้ยงวัยรุ่นนั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ หนูน้อยทั้งคู่หยุดนิ่งทันที จ้องมองเด็กชายที่วิ่งขึ้นมาหา แต่พอเห็นนายขวัญคนขับรถที่ชอบแห่เดินตามขึ้นมาด้วยก็ทำตาคว่ำคว่ำมวด

“นั้นแน่ ดูลิคะ ขวัญพาใครมาเอย” พี่เลี้ยงบอก เด็กหญิงทั้งสองไม่ตอบ ทำหน้าอง่างจางเกือบจะชนกับหน้าอก ปากขมขมิบทั้งๆที่ยังกัดจุกขวดนมห้อยอยู่เหมือนกันทั้งคู่ จ้องหน้านายขวัญเขม็ง นายขวัญจึงแก้มองตั้งขวดนมของคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆเบาๆ แม่หนูน้อยที่ใสเสื้อสีชมพูกัดจุกไว้แน่นไม่ยอมปล่อย แต่พอนายขวัญปล่อยขวดนมออก เจ้าตัวก็ยกมือเล็กๆ ขาวอมชมพูขึ้นดึงออกเอง พี่เลี้ยงออกมาจากปากแดงห้อยย้อยน้ำลายฟอด

“ป๊ะ!”

นายขวัญหัวเราะลั่นพลงงสั่งหัวหน้าไปทางอีกคน ยังไม่ทันจะทำอะไร ราชันก็ดึงขวดนมออกมาแล้วตัวดเสียงเหมือนอีกคนเปียบ

“ป๊ะ!”

คราวนี้ทั้งพี่เลี้ยงวัยรุ่นและเด็กชายหัวเราะขึ้นพร้อมกัน

“ไม่เอาค่ะ อย่าพูดนะค่ะ เดี่ยวไม่สวยด้วย พี่ขวัญอย่าไปแหยสิ ตอนนี้อยู่กำลังฮิตคำนี้ด้วย เจอหน้าใครเป็นพเนใส่ สนุกกันใหญ่” พี่เลี้ยงว่า พลองหันมาแล้วให้คนขับรถฟัง นายขวัญเกาศีระะ เอนี่ว้จิมที่หน้าอกตัวเองแรงๆ บอกกับเด็กหญิงทั้งคู่ว่า

“คนนี่ชื่อขวัญครับ ไม่ใช่ชื่อบ้า! ไม่รู้เป็นไง เจอหน้าขวัญต้องให้พร ขวัญอุตล้าห์พาแฟนมาให้ละ” พุดพลงตันเจ้านายตัวน้อยออกไปหาเด็กหญิงทั้งสอง

“คนนี่มาย...ช่าย...บ้า! นะ”

เด็กชายบอกพร้อมทั้งจิมหน้าอกตัวเอง ก่อนจะยื่นมือเล็กๆ ไปลูบแก้มใส่ของของเด็กหญิงทั้งสองคนละที แม่สองสาวน้อยผมทรงน้ำพุเบี่ยงศีรษะหนีกันไปตามคนละทาง ตาจ้องเด็กชายเขม็ง หากปากยังกัดจุกขวดนมเอาไว้ทั้งคู่

“จำได้หรือเปล่าครับ คนนี่ชื่อพระลอง ไหนเรียกสิครับ...พระลอง!”

นายขวัญพยายามญาติดีด้วย เด็กหญิงคนเลื้อสีชมพูดึงขวดนมออกห่างตัว แต่ยังคงกัดจุกเอาไว้ให้จุกนมยางยืตออก ก่อนจะปล่อยให้กระเด็นดังปึก แล้วจึงพยายามออกเสียงชื่อตามที่คนขับรถบอก

“พะยอง!”

เด็กหญิงคนเลื้อสีเขียวดึงขวดนมออกด้วยกิริยาที่ลอกเลียนแบบพี่สาวเบ๊ะ

“พะยอง!”

แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะเอิ๊กอ้ากขึ้นพร้อมกัน พลองกระโดดหยอ้งเหยียงชูขวดนมขึ้นๆ ลงๆ ท่องชื่อเด็กชายไปพลง

“พะยอง!...พะยอง!...พะยอง!”

หนุ่มน้อยจึงวิ่งเข้าไปจับมือข้างที่ไม่ได้ถือขวดนมของเด็กหญิงทั้งคู่คนละข้าง พลงกระโดดขึ้นๆ ลงๆ ทำเสียงเฮๆ ตามเด็กหญิงทั้งสองไปด้วยอย่างสนุกสนาน

“นี่คุณ เลิกพูดเรื่องให้ผมทำพินัยกรรมเสียทีนะ!”

คุณแก้วกระแทกเสียงใส่หญิงสาวสวยข้างหน้าอย่างเบือหน่าย มีผลให้เธอเป็นน้ำหูน้ำตาขึ้นมาทันที สะอึกสะอื้นพลงถามเสียงเครือ

“ดาวไม่เข้าใจคุณจริงๆ คุณไม่รักลูกเลยหรือคะ”

“แล้วอะไรทำให้คุณคิดว่าผมไม่รักลูกล่ะ” คุณแก้วหงุดหงิดรำคาญเต็มที่

“รักแล้วไม่เห็นคุณห่วงลูกเลย คุณแก้วก็รู้ว่าตัวเองเป็นโรคหัวใจ เกิดปุบปับเป็นอะไรไปเมื่อไรก็ได้ แล้วถ้าเกิดคุณเป็นอะไรไป สมบัติทั้งหมดต้องแบ่งไปให้เมียคุณทางโน้นครึ่งหนึ่ง แล้วอีกครึ่งก็ควรจะเป็นของทางนี้ทั้งหมด นี่กลับต้องแบ่งให้ทางโน้นอีกเท่า ๆ กัน กฎหมายบ้าบออะไรก็ไม่รู้ แล้วตอนนี้เมียคุณก็เอาหลานมาเลี้ยงอีกสองคน ใครที่ไหนก็ไม่รู้จะมาขีดเอาสมบัติคุณไปตั้งเยอะแยะ แล้วตาลองจะเหลืออะไร” พุดพลางใช้กระดาษทิชชูซับน้ำตา

“ผมว่าคุณเข้าใจอะไรผิด ๆ ไปมากทีเดียว ฟังนะ แล้วพยายามเข้าใจเรื่องที่ผมพูดให้ดี สมบัติที่ผมมีอยู่เดี๋ยวนี้ผมกับคุณรีนช่วยกันหามา ผมไม่ได้มีมาก่อน จะแต่งงานกับคุณรีน เพราะฉะนั้นถ้าผมกับคุณรีนจะต้องแบ่งกันเพราะอะไรก็ตาม เราก็ต้องแบ่งกันคนละครึ่ง เข้าใจไหม” คุณแก้วพยายามใช้ความอดทนอธิบาย

“ดาวเข้าใจค่ะ ดาวก็ไม่ได้ว่าอะไรนะคะ แต่ดาวพูดถึงเรื่องส่วนของคุณว่า ถ้าคุณเป็นอะไรไป ทำไม่ต้องแบ่งให้ทางโน้นอีก ก็เขาได้ส่วนของเขาไปแล้วนี่คะ ทนายเขาถึงบอกว่า นอกจากคุณแก้วจะทำพินัยกรรมเอาไว้ว่ายกส่วนนี้ทั้งหมดให้ทางนี้”

คุณแก้วถอนหายใจอย่างแรง พยายามอธิบายต่อ

“แล้วการที่คุณรีนเขาเป็นเมียร่วมทุกข์ร่วมสุข ล้มลุกคลุกคลานช่วยกันทำงานตั้งตัวกับผมมาเป็นสิบปีนี่ คุณไม่คิดว่าเขาควรจะได้รับอะไรในส่วนของผมบ้างหรือ”

“ก็เขาได้ไปแล้วนี่คะ”

“อ๊อ! พูดตั้งนานไม่เข้าใจ นั่นมันส่วนของเขา ผมพูดถึงส่วนที่เป็นของผมโดยชอบธรรมนะ เมียผมเขาไม่ควรจะได้รับอะไรจากผมเลยหรือ ต้องเป็นของทางคุณทั้งหมดหรือ” คุณแก้วพูดเกือบเหมือนเสียงตะโกน

“แล้วดาวล่ะคะ ดาวก็เป็นเมียเหมือนกัน เป็นเมียที่มีลูกให้คุณด้วย”

ฝ่ายหญิงสะอึกสะอื้น คราวนี้ฝ่ายชายพูดลุกขึ้นอย่างหมดความอดทนทันที แสดงออกอย่างไม่ต้องการจะปิดบัง ทั้งน้ำเสียงที่เชือดเฉือนและสีหน้าที่เหยียดหยาม

“คุณก็รู้อัตนะละเองดาวว่าอะไรเป็นอะไร คุณท่าจะลืมนไปแล้วใช่ไหม ว่าคุณรีนมีความสำคัญกับผมแค่ไหน ลืมไปแล้วใช่ไหมว่าผมรักเขาแค่ไหน ต้องให้

ผมย้ำให้ฟังใหม่ใช่ไหม ว่าการที่ผมมีคุณนั้นไม่ได้มีความหมายอะไรมากกว่าเพราะเกิดมีตาลอง ผมพูดเอาไว้ชัดเจนก่อนแล้วใช่ไหม ถ้าคุณสัญญาว่าจะอยู่อย่างสงบ ไม่มาก้าวร้าวหรือพยายามเทียบเคียงกับเมียผมไม่ว่าเรื่องอะไร ผมถึงจะยอมรับคุณตามสภาพที่ผมจะรับได้ แต่ก็ต้องในกรณีที่เมียผมอนุญาตด้วย คุณทำอะไรก็ไปเสียแล้วสินะ ดูจะวุ่นวายมากขึ้นทุกวัน” คุณแก้วย้ำเสียงกร้าวโดยไม่สนใจท่าทางที่พุ่มพ่ายของคนฟัง นึกสงสัยตัวเองว่ากระโดดลงมาอยู่ในฐานะแบบนี้ได้อย่างไร

“ฟังใหม่อีกที แล้วก็จำไว้ให้ตึนชะละองดาว คุณจะได้เลิกสับสน ไม่ต้องมาพูดอะไรทำให้ผมรำคาญอีก สมัยผมเริ่มทำธุรกิจกับคุณรีน ผมไม่มีอะไรเลยกิจการก็เริ่มจากกิจการของครอบครัวคุณรีน เด็กสองคนที่คุณบอกว่าไม่รู้มาจากไหนจะมาเชิดสมบัติเอาไปนะ คุณควรจะรู้แหละว่าเด็กสองคนนั้นมีสิทธิ์ที่จะได้มากกว่าลูกของคุณเสียอีก เพราะถ้าผมไม่ได้แต่งงานกับคุณรีนและไม่ได้เป็นคนเข้าไปช่วยทำกิจการต่อ คุณภรรยา น้องชายคุณรีนเขาก็ต้องเข้ามาช่วยกับพี่สาวทำกิจการนี้ แต่เพราะเขาเห็นผมเข้ามาทำ เขาถึงหลีกทางให้พี่สาว ตอนนั้นเขาตายไปแล้ว ลูกเขาก็มีสิทธิ์ที่จะได้รับในส่วนที่ป้าเขาจะยกให้หลานเขา คุณควรจะรู้ตัวนะว่า คุณเป็นคนนอกเอาமாகๆ ถ้าเทียบกับเด็กสองคนนั้น” แทนที่คนฟังจะเข้าใจดีขึ้นตามที่คนพูดต้องการ กลับร้องไห้คร่ำครวญมากขึ้นเมื่อได้ยินคำอธิบาย

“ก็...ให้เขาแบ่งของป้าเขาไปสิคะ ส่วนของคุณก็ทำพินัยกรรมยกให้ตาลองเสียทั้งหมดก็เหมาะสมแล้ว ถึงอย่างไรตาลองก็เป็นลูกนะคะ ควรจะได้มากกว่าคนอื่น” ดูเหมือนเรื่องที่พูดจะวนกลับมาที่เดิม คุณแก้วถอนใจอย่างเหนื่อยอ่อนตัดสินใจว่าวิธีเดียวที่จะหยุดพูดเรื่องนี้คือการยอมรับเสียเลย

“โอเค ผมจะบอกให้ก็ได้ว่าผมทำพินัยกรรมไว้แล้ว หวังว่าคงจะหมดเรื่องไม่ต้องพูดกันอีกนะ รำคาญ!”

น้ำตาของคนฟังหยุดไหลทันที นัยน์ตาเบิกกว้างมีแววยินดีเหลือจะกล่าวโล่งใจอย่างที่สุด นึกเสียใจว่าไม่น่าตีโพยตีพายให้เขารำคาญ ต่อไปนี้เธอไม่ต้องกลัวอีกแล้วว่าทางฝ่ายโน้นจะมีสิทธิ์มาแบ่งไปโดยชอบธรรมตามกฎหมาย ซึ่งมันแสนจะไม่ชอบธรรมในความรู้สึกของเธอ

คุณแก้วมองหน้าหญิงสาวข้างหน้าอย่างสมเพช ขยับตัวลุกขึ้นยืน

“เมื่อผมมีชีวิต ผมทำให้เมียผมลำบากใจมาก ถ้าผมจะตายจากไป ผมไม่ต้องการจะทิ้งความลำบากใจอะไรไว้ให้เขาอีก ผมเลยทำพินัยกรรมยกสมบัติทั้งหมดให้เป็นของคุณรีน เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องยุ่งยากที่จะจัดการเรื่องกิจการต่อไป ส่วนเรื่องตาลอง ผมแน่ใจว่าอย่างน้อยลูกผมก็จะปลอดภัย ได้เรียนจนจบ ไม่ต้องเสี่ยงมีชีวิตที่ลำบากก่อนที่แก่จะโตดูแลตัวเองได้ ผมไว้ใจคุณรีน ผมรู้จักเมียผมดีว่ามีจิตใจยุติธรรมพอที่จะจัดให้ตาลองตามสมควรเอง แต่ถ้าได้ไปแล้วยังเอาตัวไม่รอด ก็เป็นความผิดของคุณเองที่เลี้ยงลูกไม่ได้เรื่อง”

พูดจบก็เดินออกไปจากห้องทันที จนกระทั่งเสียงรถออกไปจากบ้านแล้วหญิงสาวที่อยู่ในห้องยังคงไม่หายจากอาการช็อกอ้าปากค้างกับความรู้อันใหม่ที่ได้รับ

“เยว...เยว...ปาไปทางแพงแฉ้ว!”

เด็กหญิงวัยสามขวบในชุดกางเกงขาสั้นสีแดงมีเอี๊ยมปิดหน้าอก ยกมือชี้ไปที่ปลาทองตัวหนึ่งที่แหวกว่ายน้ำหนีไปยังเด็กหญิงอีกคนที่ใส่ชุดเหมือนกันแต่สีเอี๊ยมแปร๊ด ผมยาวหยิกเป็นหลอดๆของเด็กทั้งคู่รวบไว้เป็นหางม้า เด็กหญิงชุดสีเอี๊ยมพยายามจะตะครุบปลาให้ได้จนหน้าจิ้มลงไปใต้น้ำ เอี๊ยมที่หน้าอกเปียกไปหมด ก่อนจะเงยหน้าขึ้นหัวเราะให้กับัน แล้วช่วยกันจับปลาทองตัวนั้นจนได้ช่วยกันใช้มือเล็กๆ ทั้งสี่มือประคองปลาที่พยายามดิ้นให้หลุดขึ้นมาจากน้ำ นำไปวางเรียงรายกันไว้ตรงขอบสระเลี้ยงปลาที่ทั้งคู่ลงไปลุยน้ำอยู่ ปลาบางตัวยังกระตุกกระดิกอยู่นิดๆ บางตัวเงียบสนิทไปแล้ว เด็กหญิงคนใส่เอี๊ยมสีแดงพยายามเอามือเล็กๆ กดปลาตัวใหม่ให้ติดอยู่กับขอบสระ ไม่ให้กระโดดไปมา

“โอ้...โอ้...นอนนะ นอน คนดีคนดี”

ปากก็กล่อมปลาไปพลาง เด็กหญิงคนเสื้อสีเอี๊ยมเอานิ้วชี้ปลาที่นิ่งสนิทตัวอื่น

“ปาดัวนี้หยับแฉ้ว ตัวนี้ก็หยับแฉ้ว ตัวนี้ยังมายหยับ” เอามือตบๆ ที่ปลาตัวที่ยังกระตุกกระดิกอยู่เบาๆ

“คุณเพื่อน คุณแพง อยู่ไหนคะ เรื่องปลาทองมาแล้ว ไม่ดูหรือคะ” เสียงพี่เลี้ยงดังมาจากภายใน เด็กหญิงทั้งคู่หยุดทำกิจกรรมทุกอย่างทันที ทำตาโตให้กัน

“ปาปู้ทองมาแ้วว”

“ไปดูปาปู้ทองดึกๆ”

แล้วต่างคนต่างก็ออกวิ่งไปจากบ่อเลี้ยงปลาตรงระเบียงหลังบ้าน ลืมปลาที่ช่วยกันซ่อนขึ้นมาวางเรียงกันเต็มที่ขอบบ่อเสียดสนิท ทั้งสาหร่ายและเครื่องตกแต่งบ่อปลาถูกนำขึ้นมาวางไว้เกลื่อนกลาด ทั้งคู่ต่างวิ่งตามกันไปยังห้องนั่งเล่นที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ ปูพื้นด้วยพรมหนานุ่มจนไม่เห็นรอยเท้าเล็กๆ ที่ย่ำน้ำมาเข้าไปยัดเก้าอี้โซฟาตัวใหญ่ นั่งชูกันคนละตัว ดูหนังไทยที่พี่เลี้ยงเปิดทีวีไว้ให้ อย่างใจจดใจจ่อ พี่เลี้ยงเห็นเด็กทั้งสองวิ่งเข้ามาแล้วจึงไม่ได้เดินออกไปที่ระเบียง เพียงแต่ไปเลื่อนประตูกระจกของห้องนั่งเล่นให้ปิดเก็บความเย็นของเครื่องปรับอากาศภายในห้องไว้ แล้วจึงกลับมานั่งรืดเสื้อของเด็กๆ อยู่ในห้องทำงาน ไม่ห่างออกไปนัก เปิดม่านที่ประตูกระจกเอาไว้ให้เห็นความเป็นไปในห้องทีวี

ภาพยนตร์นิทานพื้นบ้านของไทยเรื่อง *ปลาปู้ทอง* ที่มีต่อกันทุกวันยังไม่ทันจบแม่ไรรยบุญญะเดินมาพร้อมด้วยจานผลไม้ที่ปอกเอาไว้แล้วสองจาน ถามพี่เลี้ยงวัยรุ่นที่รืดผ้าอยู่

“ต้อย คุณหนูอยู่ไหนกัน” เด็กสาวพยักหน้าไปที่ห้องทีวี

“ดูเรื่อง *ปลาปู้ทอง* อยู่ค่ะ” พลังลูกมาช่วยเลื่อนประตูกระจกให้

“มิน่า เจ็บเขี้ยว” คุณแม่บ้านยิ้ม เดินถือจานผลไม้สองจานผ่านเข้าไป

“ผลไม้ค่ะ” พุดพลังเดินเข้าไปวางให้คนละจาน แต่แล้วพี่เลี้ยงสาวต้องสะดุ้งที่ได้ยินเสียงคุณแม่บ้านร้องลั่นผ่านกระจกออกมา

“ตายแล้ว! คุณแพง ทำไมเสื้อผ้าเปียกไปหมด ต้อยดูยังงักกัน นี่ไปเล่นน้ำที่ไหนมา” พี่เลี้ยงวัยรุ่นรีบวิ่งเข้ามาดู

“สงสัยไปเล่นน้ำกันที่บ่อปลาค่ะ ต้อยมัวแต่รืดผ้า ไม่คิดว่าจะลงไปไหนๆ ไม่เคยลงเลย”

“เดี๋ยวต้องไม่สบายแน่ๆ เปียกแล้วมานั่งหมกอยู่อย่างนี้ ในห้องนี้ยิ่งแอร์เย็นด้วย ลูกๆ ค่ะ ไปเปลี่ยนเสื้อเดี๋ยวนี้นี้”

“ม่าย...อ่าว...จาดูปาปู้ทอง” หนูน้อยไม่ยอม

“ไม่ได้ค่ะ งั้นต้อยไปเอาเสื้อมาเปลี่ยน หาหาๆ หนูอ่อนนะ เดี่ยวต้อง

“ไม่สบายแน่ๆ” คุณแม่บ้านพูดพลางถอดชุดเอี๊ยมสีเขียวยอกจากแม่หนูน้อยที่ไม่สนใจว่าแม่โรยบุญจะทำอะไรกับตัวเอง ตาจ้องอยู่แต่จอทีวี ในขณะที่หนูน้อยอีกคนไม่สนใจใครเหมือนกัน จ้องตาไม่กะพริบอยู่หน้าจอ แม่โรยบุญห่มผ้าใส่ร่างขาวๆ อวบๆ ในมือที่มองเห็นปานสีแดงกลางหลังค่อนข้างลงมาทางเอวชัดเจน ฟาดเบาๆ บนสะโพกขาวผ่องเป็นสีชมพูนั้นด้วยความมั่นใจ เขียว หนูน้อยละลายตาจากจอทีวี

“แม่โยยตีแวงไม” ขึ้นเสียงแจ้วๆ

“ก็อยากชนลงไปไหนทำไมคะ”

“เพื่อนชวนแวงจับป่า ต้องตีเพื่อนน่วย”

“ค๊ะ ต้องตีทั้งสองคนนั่นแหละ คุณเพื่อนชอบชวนน้องชนนักคะ ระวังเถอะ ป่ารีนกลับมาจะดูให้ ไปทำให้บ่อปลาของป่ารีนและเหอะหรือเปล่านั้นคะ”

“ป่าว!”

หนูเพื่อนตอบ ทำหน้าอ ปากกับจมูกมาจรดกัน แม่โรยบุญอดหัวเราะไม่ได้

“เปล่าก็ดีแล้ว ทานผลไม้ชะค๊ะ คุณป่ารีนโทร.มาบอกว่าคุณลองไปที่บริษัทพาคุณป่าไปเลือกซื้อขนมที่คุณเพื่อนคุณแวงชอบ แล้วเดี๋ยวจะตามคุณป่ามาที่นี้ด้วย”

“โย! โย! เหนียวพะยงมา มีหนมน่วย” หนูเพื่อนตะโกนลั่นด้วยความดีใจ แม่โรยบุญยิ้ม แล้วหันมารับเสื้อกางเกงชุดผ้าขนหนูจากต๋อยไปเปลี่ยนให้หนูแวง พलगหันไปสั่งลูกน้อง

“ต๋อย ออกไปดูที่บ่อปลาสิ คงจะและเหอะไปหมดละ ตาย คุณแวงเริ่มตัวรุ่มๆ แล้วนะเนี่ย”

แม่โรยบุญเอามืออึ่งไปทั่วตัวของยายหนูคนน้อง พอดีกันกับเจ้าตัวจามติดๆ กันสองสามครั้ง

“ได้เรื่องแล้วเห็นไหมละ ทีหลังคุณเพื่อนอย่าชวนน้องลงไปเล่นน้ำนะคะ” หันไปสั่งเด็กสาวผู้พี่ แล้วก็ตักใจที่ได้ยินเสียงต๋อยร้องลั่นไม่เป็นภาษามาจากระเบียงหลังบ้าน คุณแม่บ้านปล่อยเด็กน้อยทั้งสองไว้ให้ดูทีวีต่อ ตัวเองรีบเดิน

ออกไปตามเสียงร้อง พอโผล่ออกไปที่ระเบียงแทบจะล้มทั้งยืน เพราะภาพปลาทองตัวใหญ่นอนนอนเรียงกันอยู่ที่ขอบสระ มีสาหร่ายคลุมอยู่บางส่วน

“ป่าโกตเพื่อนหละ” หนูเพื่อนปรับทุกข์

“ป่าไม้อีกรอแวงเธอ” เด็กชายถาม

“ไม่โกต แวงไม่จะบาย ต้องไปนอน ป้าต้องให้หนมแวงถึงจำไปนอน”

“เพื่อนเลยไม่ได้หนมเลย พะลองบอกให้ป้ารีนซื้อแบบที่เพื่อนชอบด้วย”

เด็กชายเสียดายแทน

“พุงนี้พะยงซื้อให้เพื่อนใหม่ละ” เธอสั่ง คนฟังพยักหน้ารับปาก

“ฮือ...แล้วทำไมวันนี้เพื่อนกับแวงถึงเอาปลาขึ้นมาละ ปลาตายหมดเลย

ไม่ส่งสารปลาเธอ”

“จงฉาน...เพื่อนจงฉานป่า ปาว่าย...ว่าย...ว่าย...เมื่อยยย เพื่อนกะแวงโื้อให้ปานอน”

“ปลาต้องอยู่ในน้ำ ฐู่ใหม่ ที่หลังอย่าช้อนปลาขึ้นมาจากน้ำอีกกะ” หนูน้อยสั่งสอน คนฟังพยักหน้ารับตาแป้ว